DIE XXX. OCTOBRIS.

LECTIONES PROPRIÆ RECITANDÆ

IN DIE OCTAVA

SS. SERVANDI, ET GERMANI,

MARTIRUM.

IN I. NOCTURNO.

Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

LECTIO IV.

Sermo S. Gregorii Nazianzeni.

Ex oratione 22 de 12 fratribus Machabæis Martyribus.

Eamus ad pericula, clamabant fratres, eamus, properemus, quandiu furit, & ardet adversus nos Tyrannus: ne forté lan-

guescat, atque ita salutis jacturam faciamus. Proponuntur epulæ instructissimæ; iis intersimus. Pulchra quidem, atque egregia res est, cum fratres simul habitant, simul epulantur, seque invicem prótegunt, pulchrius tamen ac laudabilius, virtutis causa simul periclitari. Quod si pro patriis moribus atque institutis certamen inire licuisset, fecissemus id quidem; nam hoc quoque mortis genus egregium est. Verum quoniam temporis ratio id non tulit, ipsa certé corpora offeramus.

℟. *Sancti tui.*

Lectio v.

Hoc nobis fixum, certumque sit, ut omnes sine ulla exceptione coronam adipiscamur, nec ullam nostri partem persecutor accipiat, nequitiaque, & scelere intumescens, perinde de uno superato glorietur, ac si omnium constantiam infregisset. Demus operam, ut quemadmodum ortu, ita etiam morte fratres appareamus. Omnes unius instar, & instar omnium unusquisque periclitetur; tu verò Gaditana Civitas, mortuos tuos magni-

fice inhuma. Concertationes nostras commemora, posterisque nominis tui studiosis pium atque copiosum unius ventris sepulchrum ostende.

℟. *Verbera carnificum.*

LECTIO VI.

At veró egregia mater, & veré illorum tali virtute præditorum parens Nona omnibus acclamabat: Euge filii mei; Euge strenui milites. Euge in corporibus fermé incorporei. Euge senectutis meæ atque Civitatis, quæ vos aluit, Patroni: nihil mundo relíqui, omnia Deo tradidi, thesaurum meum, spes meas senectutis altrices. ¡Quam magnificé honorata sum! Habeo educationis vestræ præmia ó filii: quoniam virtutis causa decertantes vidi, omnes victores aspexi. Sic carnificum ora intueor, quasi ab illis beneficium acceperim: quæ vobis contigerunt ejusmodi sunt, ut lætas acclamationes, gratulationes, gaudium, gloriam, choreas, atque hilaritatem omnem iis, qui superstites relicti fuerint, excitare debeant.

℟. *Tamquam aurum.*

In III. Nocturno.

Lectio S. Evangelii secundum Lucam.

In illo tempore : Descendens Jesus de monte, stetit in loco campestri, & turba Discipulorum ejus, & multitudo copiosa plebis ab omni Judæa, & Jerusalem, & maritima, & Tyri, & Sidonis. Et reliqua.

De Homilia Venerabilis Bedæ Presb. *lib.* 2 *in Lucam.*

Lectio VII.

Qui propter divitias hæreditatis Christi in sanctis, propter panem vitæ æternæ, propterque spem cœlestium gaudiorum, fletus, esuriem, paupertatumque pati desiderat, beatus est: Multò autem beatior, qui has inter adversa virtutes servare non trepidat. Quia odiant licet homines corde nefando, dilectum cor Christo lædere nequeunt. Separent, & synagoga depellant, Christus invenit, & confirmat. Exprobrent nomen Crucifixi, ipse commortuos sibi conresuscitat, & consedère facit in cœlestibus. Beati (inquit) eritis, cum vos oderint homines : docens eos ab homini-

bus insectandos, sed ultra homines esse beandos.

℟. *Propter testamentum.*

Lectio viii.

Gaudete in illa die & exultate. Ecce enim merces vestra multa in Cœlo. Non hoc á quolibet patiente, sed ab eo qui supernæ tantum mercedis intuitu patitur, præceptum potest impleri, ut scilicet inter odia cordium, inter probra linguarum, inter ipsas persequentium manus, æquali, immo lætiori adhuc corde versetur: non adhoc nostri similes valeant, sed eorum qui ibant gaudentes á conspectu concilii, quoniam digni habiti sunt pro nomine Jesu contumeliam pati. Qui ergo multa in terris pro Christo sustinet adversa, multa in cœlis á Christo recipiet dona.

℟. *Hæc est vera frat.*

Lectio ix.

Beati qui per prudentiam inter bonum dignoscentes, & malum, occidua flere, & ad æterna norunt anhelare. Beati, qui per fortitudinem fidei omnia valent mo-

lesta tolerare. Igitur qui necdum consummatæ virtutis arcem conscendere valent, generalis interim perfectionis sunt beatitudine perfovendi; quatenus á bonis paulatim ad meliora progressi, dum consistenti in planitie Domino libenter auscultant, ad hunc quandoque in monte sedentem sublimiter ascendant. Nam quorum adhuc edomandis instruendisque cordibus insistit, hos quasi stans, (qui situs est laborantis) affatur: quos veró longo studii spiritalis exercitio promptos jam ac dociles invenit, his libertate ac dignitate Magistri, quasi quietus Salvator residens, mystica quæque de supernis intimat.

Te Deum laudamus, &c.